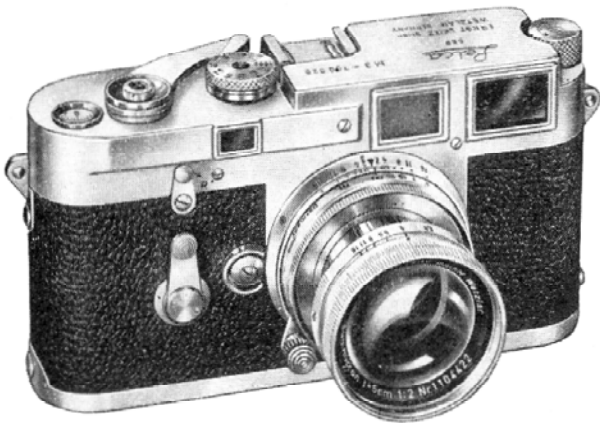

Erferinger med en M. 3

EFTER FOTO-TIDENDE

En ven af LEICA's nye model M. 3 har i den amerikanske fotopresse fremsat følgende iagttagelser fra sit arbejde med denne model.

Jeg kunne tænke mig, at nogle læsere vil være interesseret i at vide lidt om, hvorledes den nye M. 3. Leica, hvor der er tale om almindelig anvendelse, forholder sig til de tidligere modeller, og da jeg nu har haft lejlighed til at tage 12 ruller film under de mest forskellige forhold, føler jeg mig kompetent til at fremkomme med en begrundet mening.

Det første indtryk af M. 3. i dets beredskabstaske er, at det fylder noget mere og er noget tungere end de tidligere modeller. Omfanget (i hvert tilfælde af tasken) kan ikke bortforklares;

kan koncentrere sig fuldstændig om optagelsen og ikke behøver at bekymre sig om, hvorvidt søgeren nu også er korrekt indstillet med hensyn til afstand og parallaxe. De, der har prøvet M. 3., vil vide, at når 5 cm objektivet bruges, så er synsfeltet synlig indenfor den rektangulære hvide ramme, ligesom ved en søger af Alabada typen, og der er stadig et område synligt udenfor rammen, hvilket kan være meget nyttigt, da det sætter brugeren istand til at holde øje med, hvad der kan forventes at komme ind i billedfeltet. Hvad der derimod ikke er så velkendt er, at det ydre område, på få grader nær, dækker 35 mm vidvinkel objektivet, og selvom Leitz leverer og anbefaler en »Alabada« type søger til brug for fotografering med dette objektiv, og denne naturligvis er nøjagtig afstemt til formålet, så har jeg ofte i en snæver vending brugt den almindelige søgers ydre område ved fotografering med vidvinkelobjektivet og har gjort den iagttagelse, at hvis blot motivet er synligt i denne søger, så vil det med få graders afvigelse også komme med på billedet.

men forskellen i vægt sammenlignet med tidligere modeller er ubetydelig, i hvert fald, dersom man tager i betragtning, at en variabel søger vil være et nødvendigt tilbehør til de ældre modeller.

Da jeg første gang prøvede M. 3., var jeg slet ikke så begejstret for filmtransporten, men da jeg var nået til vejs ende med den første film, var jeg ganske overbevist om, at den var den bedste metode til samtidig spænding af lukkeren og transport af filmen. En ting, som jeg lagde særlig mærke til, var lukkerens overordentlige »delikatesse«. Den er betydelig mere lydløs end alle andre Leica's og synes at besidde en mekanisk blødhed, der er meget til talende. Det er muligt, at det skyldes rent psykisk årsager, men jeg mener, at jeg kan holde M. 3. fuldstændig ro ved de små hastigheder med større sikkerhed, end med nogen anden tidligere model jeg har prøvet.

På en feriedag eksperimenterede jeg med 3 forskellige linser, og den lethed og hurtighed, hvor med de kan udskiftes, er en fornøjelse. Man har ved M. 3. den samme følelse af soliditet og mekanisk pålidelighed, som altid har været karakteristisk for Leica. Den omstændighed, at søgeren skifter automatisk samtidig med udskiftning af objektivet, og at den har automatisk parallax-udligning for alle afstande, er en umådelig hjælp. Den tillader, at man

Efter min mening ville Leitz have gjort klogt i at konstruere søgeren en smule større, således at en specialsøger for Summaronen blev overflødiggjort. Såvidt jeg kan bedømme det, ville dette ikke medføre nogen større ændring i søgeroptiken. Jeg nævner dette, fordi det synes at være næsten den eneste detalje – og det er en detalje – der kan kritiseres ved M. 3.

Jeg har før nævnt beredskabstaskens omfang, hvis »næse« synes at stikke lovlig langt frem, men der er god mening i denne udvækst. For det første, så tillader den anbringelse af f/2 objektivet i sin fulde længde, klar til brug, og den særlige hætte, der er konstrueret til dette objektiv, er der også plads til. En anden større fordel ved den store »næse« er, at den har tilstrækkelig plads til et 9 cm Elmarobjektiv anbragt på kameraet. Som gammel Leicamand har jeg ofte ønsket at have et objektiv med denne brændvidde anbragt på kameraet til stadighed, men hidtil fundet det upraktisk på grund af formen og i mangel af en egnet taske.

M. 3. er let at lade, takket være åbningen af bag-

klædningen, og det er et kamera, der assurerer brugeren imod forglemmelser, fordi tilbagespoling af filmen automatisk sætter tælleren på minus 2, og tilbagespolings-udløseren automatisk går tilbage på plads, såsnart man bare prøver på at spænde lukkeren. Hvis man ikke er meget skødeløs, så er det praktisk talt umuligt at gøre nogen fejl med den ny model.

Størrelsen af det synlige billede indenfor søgerens hvide omramning og klarheden af dette billede helt ud til kanten af synsfeltet gør det meget let at bestemme optagelsen med absolut sikkerhed

og er en betydelig hjælp til opnåelse af tilfredsstillende vertikale linier.

Efter nogen tids praktisk erfaring med den nye model er jeg kommet til den konklusion, at denne nye model er det bedste, der findes i 35 mm på markedet i dag, og at Leitz har vist meget fremsynethed ved at bryde med, hvad der hidtil har været en fabrikations tradition. M. 3. er den første model, der radikalt adskiller sig fra den originale udformning af Leicakameraet, og de indførte forbedringer retfærdiggør i fuldt mål den nye udførelse.